

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

” A GYŰLÖLET NAGY INFLUENCER, DE A SZERETET SOKKAL ERŐSEBB

Sminkes: Jónás Kata, fodrász: Sári Kata, stylist: Tóth Linda,
ruhák és ékszerek: Nanushka, Bijou Brigitte, Zara, Mango, Nubü,
Van Graaf (Marie Lund), Weekend Max Mara

Kislány korokban előadásokat tartottak a tapolcai panellakásban. A két nővér, Vera és Gabi közös címlapfotóra készül, ha jól számolom, heten sürgüncforgunk körülöttük. Legalább 15 éve része az életüknek ez a zsiszegés, egy-egy forgatáskor pedig napi rutin. Keresem a két, nagy álmokkal és nagy szívvel a fővárosba érkező lányt a fodrász és a sminkes keze alatt. Nem kell sokáig kutakodnom.

◆ – **Kislányként elképzeltétek az énekesnők életét a backstage-ben? Esetleg azt is, hogy ketten lesztek ott?**

Gabi: Én mindig egy mesevilágot képzeltem el magamnak a kisvárosban, ahol felnőttem. A kosárpályára színpadot, az erdőbe egy Narnia-szerű világot, de erről még álmodni sem mertem.

Vera: Külön-külön mindketten híres énekesek akarunk lenni, az viszont nem fordult meg a fejünkben, hogy együtt leszünk azok. Gabi az öltözködés és a kaméleon-szerű változás kicsi kora óta izgatta, én nem nagyon képzeltem el magam kamera előtt.

Gabi: Nekem a tánc volt akkor a mindenem, és mindketten tarisznás, Martens bakancsos alter csajok voltunk, sok kézműves és iparművész táborban vettünk részt, nemeztünk, batikoltunk, kötöttünk, a turkálóban vásárolt cuccainkat így mindig sikerült kicsit feldobni, színesíteni. Gyerekként sem a csillogás vagy a hírnév vonzott minket, és most sem ez a fontos. Ezt hoztuk otthonról. A magánéletünket pontosan ugyanúgy éljük a hétköznapiokban, mint mindenki más, bárki számára elérhetőek vagyunk, nem kell minket túlgondolni. A színpad persze már egy egész más világ, ott fontos a show, a csillogás, de ott is önmagunkat adjuk, a közönségnek.

Vera: És mekkora áldás ez! Egyszer a Koltay Robi bácsival forgattuk a *Boldogtalan* című klipet, és egy étteremben rámutatott egy nem túl jó állapotú emberre, megkérdezte, szerintem hány éves lehet. Mondtam, hogy olyan 85, erre azt válaszolta, képzeld, annyi, mint én. Én kijátssom magamból, ő pedig nem tudja, mert a kamera másik oldalán áll.

Gabi: Aputól kaptunk kazettákat, és arra műsorokat gyártottunk, híradót, zenés kívánságműsort...

Vera: És mi énekeltük el a dalokat.

Gabi: Az *Apáca* show volt az első előadásunk.

Vera: Amikor apuék dolgoztak szombat éjszaka, és Gabi már velem hagyták egyedül – ő nyolc volt, én tíz – a Hungária zenekar *Casino twist* című számára koreográfiát csináltunk, hogy egy családi rendezvényen előadjuk. De azért, ha egyedül is voltunk, a szomszédok esténként csak bekopogtattak, hogy minden rendben van-e.

Gabi: Vidéken teljesen természetes volt, hogy mindenki odafigyelt, törődött a másikkal – a panelban éppúgy, mint a családi házaknál, mi is biztonságban éreztük magunkat. Gyakorlatilag néhány percre lakott mindenki: a nagyszülők, a rokonok. Ezért volt nehéz megszokni a nagyvárosi életet, rettenetesen furcsa volt, hogy messze voltak azok, akiket szerettünk.

– **Emlékeztek arra, hogyan láttátok a testvéreteket a karrier felé tartva?**

Gabi: Én az elejét kicsit nehezen éltem meg, mert tinédzser voltam, amikor Vera elkezdte bontogatni a szárnyait, vitték anyuék Veszprémbe, fellépőruhát kapott, cilindert, sminket, én meg puffogtam, hogy csak keményítem a szoknyákat a néptánra. Aztán amikor bekerült a Megasztárba, elvakult rajongó lettem, és mentem Budapestre a Tóth Vera-transzparenssekkal, minden szombaton, a szüleimmel együtt.

Vera: Én biztos voltam benne, hogy a Gabi jön utánam. Mondtam az énektanáromnak, hogy van ám egy húgom is, meghallgatta, és azonnal „ráugrott”. Mindketten a Musical Stúdióba jártunk. Aztán Veszprémbe, Völler Adél énekiskolájába.

Gabi: Én közel sem énekeltem olyan jól, mint Vera.

Vera: Mert nem erre készültél, neked Sebestyén Márta szólt mindenhol.

Gabi: Amikor a Művészetek Völgyében csináltunk egy táncházat, az életem egyik legszebb időszaka volt!

Vera: A legjobb bulijaink mindig népzenezők társaságában voltak, Gabi 30. születésnapjára is szerveztem Berecz Pistivel a Fonóban egy ilyet. Gyakorlatilag 150 fős buli lett belőle, körbeálltuk és elénekeltek a születésnapj köszöntőt.

Gabi: Óriási meglepetés volt, hisz én úgy tudtam, hogy egy céges bulin kell fellépnem. Mindenki eljött, aki közel áll a szívemhez. Ott volt Both Miki, Csoóri Sanyiék családja, olyan emberek, akiket nagyon tisztelek és szeretek. Ez felidézte a gyerekkorunkat, az emlékeinket, hiszen itt, a fővárosban nem olyan egyszerű bejutni a népművészek világába, ezért is volt ez óriási öröm és megtiszteltetés.

– **Egy kicsit két kultúra, kétféle közösség közé pottyantatok?**

Gabi: Valahogy úgy. Vándoroltunk albérletből albérletbe, amit én úgy éltem meg, hogy folyamatosan tépik ki a gyökereimet, mindazt, ami fontos nekem, ami meghatároz engem.

Vera: És a mai napig igyekszünk újra kinöveszteni a gyökereinket, nekem Palkonyán sikerül, ahol a páromék laknak, és most mi is élünk. Szerintem a Jóisten arrafelé próbál vinni, amerre a lelkünk kívánja, csak elterel minket a munka, egy ideig legalábbis...

Gabi: Ez egy daráló, egyik fellépés hozza a másikat, csak még egy munka meg még ez az egy.

Vera: Aztán ha az ember egy bizonyos korba elér, és már megteheti, el tudja dönteni, mennyit vállal.

– És ez Palkonyáról is működhet?

Vera: Igen, sőt. A férjem éttermébe én is beálltam dolgozni, amíg nem lehetek rendezvények, és nagyon sokat tanultam a kétkezi és a szellemi munka szerepéről. A szellemi és a kétkezi munkás állandóan összefeszül, pedig az egyik emeli a másikat. A kétkezi munka nem ciki, sőt terápia, és jó helyre teszi az egót. Amit adunk a párommal, az táplálék testnek, léleknek, fontosnak tartjuk, hogy a gasztro és a zene is a legmagasabb szinten legyen átadva.

– És a Dunakanyarból is működhet?

Gabi: Jaj, az nekem szerelem. Nagymaros, Tahi... Pedig mi tanúhegyek látványához szoktunk, de a Dunakanyar elvarázsol, ahogy odaérünk, megnyugszik a lelkem, úgy érzem megéreztem, otthon vagyok. Ott szeretnék élni.

– Hogy tud az ember gyökeret eresztetni egy idegen helyen?

Gabi: Hasonló értékrendű embereket kell találni, de a Lovag utca negyedik emeletén, amikor idegen vagy, nagyon nehéz. Ma is a gyerekkori emlékeket, érzéseket, hagyományokat keresem, mert számomra az jelent biztonságot. A Megasztár alatt és utána is, évekig jártam haza Tapolcára, pedig 4 és fél óra volt a vonatút.

Vera: Régen ciki volt vidékinek lenni, ma sikk, valamiféle misztikus dolog. Azokkal találkozol a Káli-medencében, akiknek eszük ágában nem lett volna 20 éve vidéken lakni. Az ember a természetet, a természetességet, a valódiságot keresi, olyan helyet, ahol kompenzálhatja a stresszt.

Gabi: Nagyon akartunk a fővárosba jönni, mert ez kellett ahhoz, hogy azt csinálhassuk, amit szeretünk. Itt volt erre lehetőség, és egyszerre kinyílt a világ. De mi ugyanazok maradtunk, akik voltunk. Vidéki lányok a nagyvárosban. Tele álmokkal, tervekkel. 2016-ban volt egy nagyobb változás az életemben. Addig azt hittem, ha elvállalok mindenféle kereskedelmi tévés műsort, majd több zenei felkérést fogok kapni. Azt vettem észre, hogy épp ellenkezőleg, egyre kevesebb minőségi munkát kapok. A tehetséggondozást hivatásnak tekintettem, de amikor láttam, hogyan bánnak a tehetségkutatók a fiatalokkal, a versenyzőkkel, hogy a szerkesztők hogyan turkálnak a magánéletükben... Az a legnagyobb gondjuk, hogy mekkora a nézettség, megverjük-e a konkurenciát, közben nekem pedig azon jár az eszem, hogy porszívó-zom ki a beteg gyerekem orrából a náthát.

Vera: A kereskedelmi televízióban a legkevesbé te számíatsz, mert a nézettség érdekében mindent megtesznek, így ha téged kell feláldozni, akkor téged fognak. Ezzel

számolni kell, ha elvállalsz bármit is. Egy stábtag kedvesége, egy szerkesztő megértése kapaszkodó lehet.

Vera: Volt egy közös menedzserünk, aki csak fél play-back haknikat tudott hozni, ebből 10 éve elegendő lett. Felépítettem újra a zenei karrieremet, és most azt csinálom, amit szeretek, a Budapest Jazz Orchestrával és a Tóth Vera Quartettel állandó műsoraink vannak.

Gabi: Egy évre rá én is abbahagytam, de addig elhitték velem, hogy máshogy nem vagyok érdekes. Azért nem akarták, hogy zenekarral játszunk, mert akkor több embernek kell fizetni.

Vera: Meg előbb le kell menni a helyszínre, be kell állni. És az macerás.

Gabi: Hakniból ötöt is megcsinálsz egy nap, zenekaros koncertből viszont csak egyet.

– Vera, ha előtte is jártál, sok akadályt talán nem spóroltál meg Gabinak, hiszen nagyon különböző a habitusotok.

Gabi: Sokszor kimondom, amit gondolok, és ez nem mindig célravezető. Nehezen viselem az igazságtalanságot, képes vagyok elmenni a falig. Ha valami megérint, elszomorít, sírok, akár a kamerák előtt is, és vitázom, ha valamivel nem értek egyet. Azt hiszem, mindez együtt okozta azt, hogy megosztó egyéniségnek tartanak. Dolgozom azon, hogy változtassak ezen, ma már igyekszem megfontoltabban viszonyulni dolgokhoz. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem ártottak a tehetségkutatók. Mindenkinek volt egy karaktere, nekem jutott a vadóc rockerlány, és bármit tettem, az mind csak ezt erősítette.

Vera: Vállalod a véleményedet, és másokat is meghallgatsz. Sok embert a másik bátorsága frusztrál, mert ő maga nem mer az lenni. A kommentek nagy része is mindig valami belső frusztrációból fakad, amihez tulajdonképpen semmi közünk nincs. Néha megsajnálom az embereket emiatt, megkérdezném tőlük, hogy: „Hogy vagy, mesélj, mi a baj?”

– A Sztárban sztár utolsó pár részét látva valóban impulzív, ha úgy tetszik, provokatív személyiség vagy benne, javíts ki, ha tévedek, de azt vettem észre, hogy ezt feszültségoldónak használod, hogy békíts, hogy valakit megvédj, kiengesztelj.

Gabi: De jó, hogy ezt gondolod.

Vera: Valamiért mindig nagyon neki tud menni a média, pedig semmi botrányos nincs az életében, soha nem volt az a típus, aki váltogatta a partnereit, vagy leitta magát, vagy agresszív volt. Talán ő volt az első ember, aki

megértette, hogy a gyereke arcát nem tolhatja a médiában. Egyszer tette meg, anyák napján.

Gabi: Viszont voltak extravagáns jelmezeim, tetoválásaim... Mindig Vera volt a jó zsarú, én meg a rossz zsarú.

Vera: Na majd most, a *Konyhafőnök* VIP-ben...

– **Ott főgonosz leszel?**

Vera: Nemcsak a visszafogott oldalamat látják. Kiderült, hogy a határait máshol vannak, mint ahogy én azt gondoltam, a forgatás egyben az egyik legjobb önismereti tréning volt, amit valaha megéltem.

– **Nem bántad meg?**

Vera: Ott néha megbántam, de utólag úgy gondolom, nem baj, ha kiderült, hogy egy ismert ember is érző lélek. Ebben a műsorban sok a művész, aki a lelkével dolgozik, emiatt talán mélyebben él meg szorult helyzeteket is. Ez nem szégyen.

Gabi: A szüleink is kilógtak kicsit a kisvárosi közegeből, mert nem érdekelte őket a pletyka, hogy például anyukám, két kisgyerekekkel miért vesz fel miniszoknyát, vagy miért jár el edzeni. Ennek ellenére jó adag megfelelési kényszerrel indultunk mi is. Én biztos, hogy azt akartam, engem mindenki szeressen.

– **Amikor elvállaltad a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hírnöki szerepét, gondolom, már nem volt ilyen illúziód.**

Gabi: Bár Jézussal picit korom óta beszélgettem – mert amikor a nagypapánk meghalt, gondunk volt a halál fogalmával, és nagymama imaképekkel, bibliai idézetekkel magyarázta el –, a nagyvárosban nagyon sok negatív impulzus ért a hitem miatt. Gúnyt űztek belőlem, és ez megalázó volt, ezért akkor inkább elengedtem. 2016-ban kezdett visszatérni a hitem. Rengeteg támadás ért, amiért hírnökként Erdő Péter méltónak tartott arra, hogy én legyek az egyik szereplő, pedig életem egyik leggyönyörűbb pillanatát éltem át a Hősök terén.

– **Vera, te is megszólaltál a nyilvánosság előtt, amikor Gabi bántották a NEK-szereplés miatt...**

Vera: Igazi trauma volt, ha a testvéredet bántják, az neked ugyanúgy fáj. Szerintem karaktergyilkosság, amit Gabival tettek, nagyon nem érdemelte meg.

Gabi: Pedig akkor már évek óta beszéltem a hitemről, de sosem hallották meg, kivágták...

Vera: Szerintem ebben már van politika is, látták a NEK-szereplést, a Dunakanyarról szóló filmet, ami szerintük

” **MINÉL ERŐSEBB A FÉNY,**
annal kontrasztosabb mellette a sötétség

országimázsfilm... De ha valaki más eszmékben hisz, mint mi, az hadd' legyen az ő döntése, felelőssége. Részemről mindenki éljen úgy, ahogy akar, de ma már az is jobboldalinak számít, aki keresztény, és a klasszikus családi felállásban hisz!

Gabi: Én nem mondhatom azt, hogy van Istenem, családom, hazám? Hogy Istenem, köszönöm, hogy adtál egy ilyen férfit, és hogy gyermekem lehet, és ez egy csoda? Mert akkor kirekesztő vagyok?

Vera: Pedig mi valójában úgy gondolkodunk, mint egy klasszikus liberális: nem értek egyet azzal, amit mondasz, de meghalok azért, hogy mondhasd. Mindenkinek megvan a joga a saját értékrendjéhez. Voltak olyanok, a liberális gondolkodás zászlóvivői között is, akik rám írtak, hogy látják, mi zajlik, és csak egy picit tartson még ki a húgom.

Gabi: Sok embert vesztettem el, akikkel az elmúlt évtizedben rengeteget játszottam, zenéltem együtt. Gúnyoltak, cikkeket adtak el rólam... most is megremeg a hangom. Vagy amikor arról beszéltem, mennyire tiszteltem Bőjte atyát, azzal viccelődtek, hogy hú, Gabi azért ez húzós, egy pap meg sok gyerek... ilyenkor azt érzem, hogy a szívem is belesajdul, annyira fáj.

Vera: Az egyik barátom azt írta nekem, hogy azért, mert Gabi elénekelt a *Pozsonyi csata* film főcímdalát, ő már nem szívesen ül le velem egy asztalhoz. Ezek nagyon súlyos és szomorú mondatok. Sokat csalódtam azokban, akikről azt hittem, jóban vagyunk, de hiszek abban, hogyha valakinek melletted kell maradnia, akkor minden helyzetben ott van.

Gabi: Egy időben nekünk is megromlott a viszonyunk Verával. Azt hiszem, azért is kerültünk újra közelebb egymáshoz, mert *Hanni* megszületett. Akkor már nem voltam az idétlen kis hugi.

Vera: Csak te gondoltad így, hogy annak tartalak, de amikor anya lettél, el is hitted, hogy nem vagy az.

– Miért nem voltatok jóban?

Gabi: A környezetünk, a világ, ami körülött bennünket, az sem segített sokat, folyamatosan próbálták minket összehasonlíztatni...

Vera: El tudod képzelni, milyen az, amikor odajönnek hozzám, hogy „téged szeretlek, de nem bírom a húgodat?”

Gabi: Vagy hogy például a tesód miért nem fogy már le?

– Nyilván az nem akkora sztori a bulvársajtónak, ha ti jóban vagytok.

Vera: Hajjaj, persze! A boldogtalan embereket zavarja az idilli hangulat, meg aztán abban nincs üzleti érdek. A másik, amit el akartak hitetni, hogy nem léteznek együtt szakmai siker és kiegyensúlyozott magánélet. Vagy ez, vagy az. De én mindig is hittem abban, hogy létezik.

– Érdekes, én pont azt tapasztaltam, hogy ha valaki megtalálja a párját, aki elfogadja és kitart mellette, az sokat lendíthet a szakmai önbizalmon.

Gabi: Én bizonyos dolgokat Gábor nélkül nem is tudnék megcsinálni. A pápai szentmisén való fellépés idején a támogatása, a kitartása volt számomra a megtartó erő. Lélekemelő volt a színpadon lenni, akkor már nem féltem, de az előtte való hét rettegéssel telt. Azt éreztem, ha Gábor nincs velem, nem tart meg a lábam.

– Gabi, mi az, amit viszont kaptál a NEK-kiállástól?

Gabi: Ölelést, szeretetet. A hétköznapiakban, nem a virtuális térben. Sok-sok támogatást, erőt. Hatvan-hetven éves asszonyok elővették a matyó blúzukat, és büszkén viselték, fel merték vállalni a hagyományos szeretetet, az én példám nyomán. Az utcán odajöttek és megpuszítottak, hogy lelket öntsenek belém, vagy egyszerűen csak jobb kedvre derítsenek.

Vera: Amikor face to face interakcióban vagyunk, nincs köztünk internet, egész más minden. A közösségi oldalakon nem tudsz a másik szemébe nézni és megkérdezni, hogy tulajdonképpen mi is a bajod velem. Konkrét tapasztalatom, hogy valaki mindennek elmondja Gabit egy posztban, aztán másnap odajön hozzám, hogy szia bébiki, mi újság van?

– Talán, mert nem is az igazság volt a fontos, hanem a lájkok.

Vera: A gyűlölet nagy influencer. Akinek nincs különösen nagy produktum az életében, néha ráül egy ilyen hullámra, mert így könnyebb követőket szerezni.

Gabi: A szeretet nagyobb. Sokkal erősebb. Ezek írtak, hogy bátrabbak lettek, amikor vállaltam a hitemet. Ha ez nincs, biztosan nem találkozom ennyi kedves és jó emberrel. Most lett számomra igazán kerek a világ.

Vera: És hány duci lánynak lett kicsit több önbizalma általam, vagy fogyott le, hány embernek lett kedve vidékről karriert csinálni...

Gabi: Hány embernek van kedve főzni, vidékre költözni...

Vera: A jó életet szeretnénk megmutatni.

Gabi: Ha engem ez a kiállás most szakmailag leírt, akkor is boldog ember vagyok, mert van egy gyönyörű kislányom, egy férjem és egy értékrendem, amire ha csak 10 ember kíváncsi, én már boldog vagyok. Ahhoz nem kell gazdagnak lenned, hogy megsüss egy kalácsot a szerelmeddel.

Vera: Nem a sötétség szeretnénk lenni, hanem a fény, de minél erősebb a fény, annál kontrasztosabb mellette a sötétség. Közeleg a karácsony, ami a fény eljövetelét jelenti.

Gabi: Karácsonyra készülünk egy daloskönyvvel is, minden időszakhoz, ünnephez tartozik majd egy tisztán elénekelt népdal vagy katonadal.

– Mi az, ami idén karácsonykor a legfontosabb lesz?

Vera: Nekem van egy kis gondom a családi ünnepléssel, és a kényszerutazással mamától mamáig... Mindig azt érzem, hogy az év többi napján is így kellene szeretnünk egymást. Én boldog vagyok attól, ha megiszom a párommal egy pohár bort, hogy aznap jön a család vagy másnap, nekem mindegy. Hiszek abban, hogy mindent meg lehet oldani, nem kell semmit kierőszakolni, elvárni, hogy itt legyél, mert a család tagja vagy, és ha nem, összeveszünk. Ha valakinek elvonulni van kedve, vonuljon el, ha elálmósodik ebéd után, hát aludjon. Együtt vagyunk, felidézünk vicces történeteket, vagy elírjuk magunkat, mert egy családtag már nem lehet velünk. Minden mást kint hagyunk, hozzuk a humort, magunkon is nevetünk. Egyszerűen felfogni az életet, kint hagyni a médiát, a bántást...

Gabi: Vera mindig kicsit antiszociális volt. Én ragaszkodom a hagyományokhoz, az ünnep hangulatához, a varázslathoz, amit ilyenkor átélünk. Ezt a mostani karácsonyt várom a legjobban, a kislányom, Hanni miatt. Együtt ülni az asztalnál, azokat az ízeletet, illatokat érezni, magunkba szívni, amit anyu vagy a mama tud csak varázsolni, és kicsit újra gyerekeknek lenni, mert mindenki ott van aki fontos, akit szeretünk, aki a biztonságot jelenti. Amikor kicsik voltunk, apu a tejüveg mögött fehér lepelben készítette a fát, mert tudta, hogy leskelődünk, és mi elhittük, hogy Jézus van a szobában, sőt hallottuk, hogy vele beszélget. ♦